



ÇEVİRİ: PINAR KÜR

*Sen ne Tanrı'nın ne devletin
ne de benim malımsın. Kendinden
başka hiç kimseye ait değilsin.*

ORIANA FALLACI

Doğmamış Çocuğa Mektup

— 16. BASKI



ORIANA FALLACI
DOĞMAMIŞ
ÇOCUĞA MEKTUP

Can Modern
Kısa Modern / 7

Doğmamış Çocuğa Mektup, Oriana Fallaci
Lettera a un bambino mai nato

Bu kitap ilk kez 1976 yılında Rizzoli tarafından yayımlanmıştır.
Bu redaksiyonda kaynak alınan baskı: BUR, 2011
© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1997
16. basım: Şubat 2022, İstanbul
Bu kitabın 16. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Çeviri: Pınar Kür
Dizi editörü: Emrah Serdan
Editör: Nükhet Polat
Düzeltili: Ebru Aydın
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd.
Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4162-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com/9789750742623
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

ORIANA FALLACI
DOĞMAMIŞ
ÇOCUĞA MEKTUP

Çeviri: Pınar Kür



ORIANA FALLACI, 1929'da Floransa'da doğdu. Mussolini iktidarına karşı İtalyan direniş hareketine katılan, işgal sırasında Nazilere yakalanıp işkence gören marangoz babası onu, Giustizia e Libertà adlı antifasişist bir hareketin üyesi yaptı. Nazilerden kaçıp müttefiklere sığınmaya çalışan İngiliz ve Amerikalı askerlere eşlik edip rehberlik yaptı. Bu deneyimleri sırasında savaşın korkunç yüzüyle karşılaştı. Gazetecilik hayatına 1950'de başladı, dünyanın farklı kıta ve ülkelerinde muhabirlik yaptı; ödüller aldı. İlk romanı *Penelope alla guerra'yı* (Penelope Savaşta) 1962'de yayımladı. Önemli devlet adamlarıyla, sanatçılarla yaptığı röportajlar ve yazdığı makaleler birçok dile çevrildi. 11 Eylül 2001 saldırısından sonra İslama karşı aldığı tavırla eleştiri alan yazar, 2006'da öldü.

PINAR KÜR, Bursa'da doğdu ama hiç orada oturmadı. Çocukluğu Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ve Londra'da geçti. 13 yaşında gittiği ABD'de beş yıl kaldı. Ortaöğrenimini New York'ta tamamladı, yükseköğrenimine yine orada başladı. İstanbul'da Robert Kolej Yüksek Okulu'nu bitirdikten sonra beş yıl Paris'te yaşadı. Sorbonne Üniversitesi'nde, Karşılaştırmalı Edebiyat Kürsüsü'nde doktora yaptı. Yurda döndükten sonra Devlet Tiyatrosu'nda çalışmaya başladı. Çeşitli gazete ve dergilerde tiyatro eleştirileri yazdı. 1984'te *Akışı Olmayan Sular* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yaptı.

*Kuřkulanmaktan korkmayana
Bıkıp usanmadan ve ölüm acısı
çekmeye dayanarak nedenleri arayana
Hayat verme ya da bunun geri çevirme
bilmecesini kendi kendine sorana
bu kitap bir kadın tarafından
tüm kadınlara
adanmıştır*

1

Bu gece var olduğunu bildim, hiçyokluktan kaçıp kurtulmuş bir dirim damlası. Karanlıkta gözlerim fal taşı gibi açık duruyordum ve aniden karanlıkta bir kesinlik şimşeği çaktı: Evet, vardın. Var olmuştun. Bir tüfekte göğsümden vurulmuş gibi hissettim. Yüreğim durdu. Sonra sağır darbelerle, sersemletici top atışlarıyla yeniden çarpmaya başladığında her şeyin belirsiz ve korkutucu olduğu derin bir kuyudan aşağı yuvarlandığımı fark ettim. Şimdi, yüzümü, saçlarımı, düşüncelerimi sıırıslıkam eden bir korkunun içinde kilitliyim. Bu korkunun içinde ne yapacağımı bilemiyorum. Anlamaya çalış: Başkalarından korkmak değil bu... Başkalarına hiç aldırmiyorum. Tanrı korkusu değil.

Tanrı'ya inanmıyorum. Acı korkusu değil. Acıdan korkum yok. Senden korkuyorum, seni hiçyokluktan zorla çekip alan, gövdeme ekleyen rastlantıdan. Seni çok beklediysen de karşılamaya asla hazır olmadım. Ama kendi kendime hep o kötü soruyu sordum: Ya doğmak hoşuna gitmezse? Ya günün birinde haykırıp suçlarsan beni: "Sana kim dedi beni dünyaya getir diye? Neden dünyaya getirdin beni, neden?" Yaşam öylesine güç bir çaba ki çocuk. Her gün yeni baştan başlayan bir savaş; mutluluk anları ise acımasız bir bedelle ödenen kısacık ayraçlar. Seni içimden söküp atmanın daha iyi olmayacağını nereden bileceğim, yeniden sessizliğe dönmek istemediğini nasıl anlayacağım? Konuşamazsın benimle. Senin damlacık dirimin daha bölünmeye yeni başlamış bir hücreler salkımı yalnızca. Daha dirim bile değil belki, yalnızca dirim olasılığı. Oysa senin bana bir işaretle, ipucuyla yardım edebilmeni çok isterdim. Annem, benim kendisine bir işaret verdiğimi, beni dünyaya bu yüzden getirdiğini savunur hep.

Biliyor musun, annem beni istememiş. Bir başkasının dikkatsizlik ânında yanlışlıkla başlatılmışım. Ve doğmam için her gece bir bardak su içinde bir ilaç eritirmiş. Sonra da ağlaya ağlaya içermiş. Hiç aksatmadan içmiş durmuş, ta ki bir gece, karnının içinde kıpırdayıp beni söküp atmaması için ona bir tekme savuruncaya dek. Ben işareti mi verdiğimde bardağı dudaklarına doğru kaldırmışmış. Hemen bardağı ters çevirip içindeki sıvıyı yere dökmüş. Birkaç ay sonra, güneşin altında utku içinde yuvarlanıyormuşum, iyi mi olmuş, kötü mü, hâlâ bilemiyorum. Mutlu olduğumda iyi olmuş diyorum, mutsuzken kötü olmuş di-

yorum. Ama gene de, en mutsuz anlarımda bile, doğmasaydım üzüldüm gibi geliyor, çünkü hiçyokluktan daha kötü hiçbir şey yok. Yeniden söyleyeyim: Acıdan korkmuyorum. Hep acıyla doğarız, bizimle büyür, zamanla alışırız; kol bacak sahibi olmak kadar olağanlaşır acı çekmek. Aslında ölmekten bile korkmuyorum; çünkü insan ölürse demek ki doğmuş, demek ki hiçyokluktan sıyrılıp çıkmış. Gerçekten korktuğum şey hiçyokluk, olmamak, yanlışlıkla bile, bir rastlantı ya da bir başkasının dikkatsizliği sonucu bile olsa, hiç var olmamış olmak. Birçok kadın sorar kendi kendine, dünyaya neden çocuk getirmeli diye. Aç kalsın, üşüsün, ihanete uğrasın, aşağılansın, savaşta ya da hastalıktan ölsün diye mi? Açlığın doyurulabileceği, üşüyenin ısınabileceği, sadakat ve saygının ömrü boyunca ona eşlik edebileceği, savaşı ve hastalığı ortadan kaldırma çabasına onun da uzun yıllar katkıda bulunabileceği umudunu baştan geri çevirmiştir bu kadınlar. Belki de onlar haklı. Ama hiçyokluk acı çekmekten daha mı iyi? Başarısızlıklarım, sanrılarım, umarsızlıklarım yüzünden gözyaşı döktüğüm zamanlarda bile hiç kuşkuym olmadı: Acı çekmek, hiçyokluktan yeğdir. Ve bunu yaşama, doğmak mı doğmamak mı bilmeceğine kadar uzatırsam, gövdemin her tozanyıyla haykırabilirim: Doğmak doğmamaktan iyidir; ama bu düşünceyi nasıl sana da benimsetebilirim? Seni hiç kimse için değil, yalnızca kendim için dünyaya getiriyorum anlamına gelmez mi bu? Oysa seni yalnızca kendim için dünyaya getirmeye hiç de meraklı değilim. Seni hiç mi hiç gereksinmiyorum.



İstenmeyen bir hamilelik, şüpheleri ve sancılı sorgulamaları da beraberinde getirir: Birini yaşamaya zorlamak adaletsizlik midir? Acı çekmenin kaçınılmaz olduğu bir dünyaya hiç gelmemiş olmak tercih edilebilir mi? Oriana Fallaci'nin kendi yaşamından izler de taşıyan 1975 tarihli eseri *Doğmamış Çocuğa Mektup*, günümüzde hâlâ tartışmalı olan kadın sorunlarını soğukkanlılıkla masaya yatıran, kadınlığa ve yaşam verme gücüne dair yazılmış en vurucu itiraf örneklerinden biri.

#İtalyanmodemleri #kadinyazını #cinsellik #kürta
#tahakküm #annelik #toplumsalbaskı



can yayinlari.com | f | b | v can yayinlari

uzun öykü

1388 178-175-87-1162-3



9 789750 741623